

[Axel Kristensen.]

For at faa en nogenlunde rimelig Rente af deres Penge sætter de dem i Aktier, og saa nægter man dem enhver Form for Dækning af den Dyrtid, der er indtraadt. De er Medejere af Værdier, der er betydeligt mere værd, end de var før Krigen, ikke i reel Værdi, men i Kroner; men man nægter dem ganske at faa bedre Vilkaar at leve under, Vilkaar, der svarer til det, de i Virkeligheden ejer. Dette maa man finde urimeligt, og det maa være muligt i et kommende Udvalg at tage det Spørgsmaal op, om der ikke skulde kunne opnaas en begyndende Afvikling af denne Lov, saa man kunde give rimelige Vilkaar for en Række Mennesker. Men det er klart, at man ikke kan lave nogen Ændring af denne Art, der ikke vil give Meningsløshed i Enkelttilfælde; det bliver der altid, naar Staten griber ind i den Slags Forhold.

Den Udvidelse af Lovens Omraade, der her er foreslaaet, kan vort Parti ikke gaa med til, vi kan ikke se, at der er nogen som helst økonomisk Interesse deri. Det er ganske urimeligt over for Selskaber, der er startet under betydelig større Risiko end de gamle Selskaber, nu at ville stille dem lige med disse. Der kan dog ikke herske den mindste Tvivl om, at Selskaber, der er oprettet før 1939 eller før 1940 og har anbragt deres Penge i Værdier, nu er langt sikrere end de Selskaber, der er oprettet under Krigen og efter Krigen, og at de Mennesker, der har sat deres Penge ind i nye Virksomheder, løber en langt større Risiko og derfor maa have et rimeligt Udbytte i Forhold til denne Risiko. Hvis man statuerer det Eksempel, at man vel lader dem faa Frihed i ganske faa Aar, men derefter begrænser deres Muligheder, naar dog enhver maa vide, at de første Aar i et nyt Selskab som Regel giver ringe Udbytte, vil det sige, at man vil berøve mange, mange Mennesker Interessen for at starte nye Virksomheder og vise Initiativ. Den Tankegang, at man for Selskaber, der har eksisteret et Par Aar, de første vanskelige Par Aar, kan binde de kommende Udbytter til disse Aar, er saa urimelig, at man ikke vil kunne faa mit Partis Tilslutning dertil. Det har ingen som helst økonomisk Betydning, om Renteudbyttet af en Aktiekapital paa 200 Mill. Kr. bliver 1 pCt. mere eller mindre, det har ingen Indflydelse paa Inflation eller Penge-regularitet, og hvis man hævder det, har det kun det ene Formaal at snobbe for den Tankegang, at det er strafbart at tjene Penge i dette Land, en Tankegang, som efter min Mening er helt urimelig, idet det alle Dage har været saadan, at de, der drev paa, viste

Initiativ, skabte større Omsætning og tjente Penge, var en Spore til at hæve Levefoden for hele Befolkningen, baade gennem en forøget Værdiskabning og gennem den Trang, det vakte i andre Mennesker til at naa samme Stade. Hvis derimod Formaalet blot skal være at holde alle nede i dette Land, naar man ikke det, man gerne vilde naa.

Yderligere vil jeg gerne sige, at jeg forstaaer slet ikke den Formulering, man har givet Afsnittet angaaende Udvidelse af Aktiekapitalen. Jeg kan ikke se rettere — men det er muligt, at jeg misforstaaer det —, end at det vil medføre, at man tvinges til ved Udvidelse af Aktiekapitalen at udbyde til Underkurs. Jeg maa gaa ud fra, at i de Ord, der staaar dér: „kan der af det Beløb, med hvilket Aktiekapitalen er blevet forhøjet“, menes der med „Aktiekapitalen“ den paaalydende Værdi, og det vil altsaa sige, at for saa vidt man i et Aktieselskab, hvor Aktierne maaske er 150 værd, skal udvide, skal man nu, hvis man udvider til den Kurs, disse Aktier virkelig er værd, nemlig lidt under 150, kun kunne faa 6 pCt. af den paaalydende Værdi, altsaa i Nærheden af 4 pCt. Hvis Aktionærerne skal faa et rimeligt Udbytte, tvinger man Selskaberne til at give de nye Aktionærer Aktierne til Underkurser. Det maa være en fuldkommen urimelig Bestemmelse, man her foreslaar indført.

Vi skal være villige til at drøfte alle Forholdene i et Udvalg, men kan ikke tilsige Støtte til en Skærpelse af Loven.

Kristen Amby: Først en Enkelthed. Jeg maa gaa ud fra, at det er en Fejl, naar der i det Lovforslag, vi her behandler, staaer følgende: „I Lov Nr. 282 af 30. Juni 1941 om Udbyttebegrænsning m. v., jfr. Lov Nr. 244 af 4. Juni 1947, foretages følgende Ændringer:“. Og saa staaer der under Punkt 1, hvad Ændringen indeholder. Det er i og for sig kun en Dato, der ændres i det første Punktum. Da man sidst behandlede et tilsvarende Forslag, nemlig i Maj i Aar, var der ingen Tvivl; da stod der, at man foretog følgende Ændringer i Iste Stykke, Iste Punktum, og deraf maatte man slutte, at 2det Punktum skulde staa uændret. Det er nu ikke bare en Formalitet, om der staaer et Iste Stykke eller ikke her i Ændringsforslaget, det er sandelig en Realitet, for jeg vil da gerne vide, om det er den højtærede Handelsministers Mening, at 2det Punktum i den hidtil gældende Lovs Iste Stykke skal gaa ud. Jeg maa gaa ud fra, indtil det modsatte er sagt, at det skal blive staaende, og jeg paapeger bare, at der er